

Het graf van Jezus

Hoofdstuk 96

Lieve kleinkinderen,

Zijn jullie wel eens naar een begrafenis of naar een crematie geweest? Toen ik een kind was, kende ik het woord crematie niet. Nee, iedereen die overleden was, werd begraven.

Zo ook mijn vader, die op 26 januari 1952 stierf. Een paar dagen later was zijn begrafenis. Ik was een jongetje van 7 jaar en zo 'n hele begrafenis ging toen heel anders dan nu.

Mijn vader stierf thuis op Kollumerpomp en werd een paar dagen later begraven in zijn geboortedorp Anjum. Zelfs heel dicht bij zijn geboortehuis aan het Stenenpad. Mijn vaders graf en ook dat van mijn moeder ernaast, liggen vlak bij de toren van de oude Hervormde kerk, bovenop de terp.

Die begraafplaats is echt een kerkhof. De graven liggen rondom de kerk en daar weer omheen loopt een pad, helemaal om de kerk heen.

Ik kan mij nog goed herinneren dat wij in een auto achter de lijkwagen aan naar Anjum reden. We gingen eerst naar de Gereformeerde kerk, onderaan de terp. Onze eigen dominee D.K. Wielinga leidde de rouwdienst. Vanuit de Gereformeerde kerk liepen we allemaal de weg omhoog, naar het kerkhof. Aan de kant van de weg stonden leerlingen en oud leerlingen van mijn vader. En daar liep ik, tussen mijn pake Jan en mijn oudste broer Jan. Achter ons liepen mijn andere broers en daar weer achter de ooms. En verder heel veel mannen. Achter de laatste man liep mijn moeder met mijn drie zussen. Ja, mannen en vrouwen, dat was in die tijd streng gescheiden. Mannen en vrouwen mochten in een kerkgebouw ook niet naast elkaar zitten.

Bij het kerkhof aangekomen liepen we achter de mannen aan, die de doodskist op hun schouders droegen, drie keer om de kerk heen. Nadat de kist met touwen in het graf neergelaten was en de dominee de geloofsbelijdenis had voorgelezen, liepen we weer, en nu slechts één rondje, om de kerk heen, voordat we teruggingen naar Kollumerpomp, naar het Lokaal van Patrimonium, waar de koffie klaar stond.

Die rondjes lopen om het kerkhof heen, was een oud heidens gebruik om de boze geesten in de war te maken....

Hoofdstuk 96 - Het graf - Mattheüs 27 : 57 - 66
Johannes 19 : 38 - 42

De mannen van het Sanhedrin hadden nog gehoord dat Jezus om drinken vroeg en ook dat hij riep: ‘Het is volbracht!’

Direct daarna waren ze weggegaan. Daarom wisten ze niet, dat Jezus al gestorven was. Wel beseften ze dat het best mogelijk zou zijn, dat Jezus niet lang meer zou leven. Maar ook realiseerden ze zich dat het de volgende dag sabbat was en dat die sabbat van Pasen deze dag nog, straks om 6 uur al begon. Jammer dat het zo uitkwam. Ze hadden Jezus zo graag een heel lange doodstrijd gegund!

Maar het was niet anders. De gekruisigden moesten vanavond nog van het kruis afgenomen en weggebracht worden. In de wet van Mozes stond dat er op de sabbat geen lijk aan het kruis boven de aarde mocht hangen. Ze twijfelden er niet aan of Pilatus zou aan hun verzoek tegemoet komen. In dit soort godsdienstzaken schikten de Romeinen zich zo veel mogelijk. En..., die Nazarener zou ook op deze manier nog veel te lijden krijgen.

Het was de gewoonte dat wanneer wegens omstandigheden het kruislijden ingekort moest worden, de soldaten de scheenbenen van de veroordeelden kapot sloegen en ze dan met versplinterde benen op een kar wegbrachten naar het misdadigersgraf. Dat transport op een schokkende wagen, was een helse marteling en zij vermaakten zich in het voren al over de pijnen die Jezus op die kar uit zou moeten staan. Het was een lange rit. De plaats waar misdadigers begraven werden, lag helemaal aan de andere kant van de stad! Als zij niet zo nodig naar huis hadden moeten gaan om op tijd te zijn voor de Paasmaaltijd, dan waren ze meegegaan. Want niet altijd werden de gekruisigden begraven. Wanneer het rebellen of andere erge misdadigers waren, werden ze, als ze nog leefden, ook wel levend verbrand. Het was een laatste vernedering. Zo moest het met Jezus ook gaan. Zijn lichaam verbrand en zijn as verwaaid over de rotsen. Zijn leerlingen konden dan zijn graf ook niet in ere houden. Zeker zouden ze zijn, dat hij nooit, nooit weer zou opstaan uit de dood!

Pilatus vond het direct goed. Geen probleem. Doe maar wat jullie goed vinden. Pas toen ze van afstand gezien hadden, dat soldaten met paard en wagen op weg gingen naar Golgotha, gingen ze zelf naar huis. Dat werd tijd ook. Zodra de eerste sterren zichtbaar werden aan de hemel, begon de Paasmaaltijd. Dan moest alles klaar staan. Voor twaalf uur 's nachts mochten ze dan niet weer naar buiten.

Wat gaf het hun een goed gevoel, dat die rabbi Jezus voorgoed verleden tijd was....

Deze mannen van het Sanhedrin zouden niet zo blij en gelukkig zijn geweest, als ze geweten hadden, wat er ondertussen op Golgotha gebeurde.

Deze hele vreselijke dag, toen Jezus de schuld op zich nam van alle mensen, die in hem geloven, was het met hem van vernedering naar vernedering gegaan, van schande tot diepe schande.

Maar nu Jezus' werk volbracht was, was Gods toorn voorbij. Zelfs over het dode lichaam van Zijn Zoon, ging nu Zijn trouwe zorg. De wrede plannen van de Sanhedristen zouden mislukken. Jezus' lichaam kwam niet ergens in de grond, zijn heilig lichaam werd niet verbrand. Maar in de plaats daarvan zou het woord van de profeet Jesaja in vervulling gaan: 'Zijn laatste rustplaats was bij de rijken.'

Die rijke man, waar de profeet Jesaja zo veel eeuwen geleden al van gesproken had, was de raadsheer Jozef van Arimathéa, een vroom en rechtvaardig man, die nu in Jeruzalem woonde. Deze Jozef was lid van het Sanhedrin, maar niet een gewoon lid. Met nog een aantal mannen was hij lid van het college van 'Tien-mannen', dat verantwoordelijk was voor de rust en de orde in het land. Alleen wie erg rijk was kon in dit college benoemd worden en je mocht van de Romeinen niet voor de eer bedanken. Elke keer wanneer er een relletje of een oproer was, konden de Romeinen deze mannen gevangen nemen en ook, de kosten van een oproer kon op hen verhaald worden. Niet één van de tien was blij met dit 'erebaantje'!

Aan de andere kant, in tijden van spanning konden deze 'Tien-mannen' bij de Romeinen voor het volk een goed woordje doen. Zij hadden vrije toegang tot stadhouder Pilatus.

Die middag, toen de Here Jezus stierf, stond ook Jozef van Arimathéa bij het kruis. Hij had niet meegedaan aan de wrede spot van de anderen en net zoals Nikodémus, was hij er de afgelopen nacht niet bij geweest, toen Jezus door het Sanhedrin werd veroordeeld. Deze Jozef van Arimathéa was in het geheim een discipel van Jezus. Hij was op Golgotha gebleven, toen de andere raadsheren naar Pilatus gingen. Hij wilde tot het einde toe blijven en zien hoe het met Jezus afliep.

Ook Jozef was ten zeerste verbaasd, dat Jezus zo plotseling stierf. Nu Jezus gestorven was, was het niet meer nodig om zijn scheenbenen kapot te slaan. Zelfs de Romeinen zouden zo'n straf niet op een dode uitvoeren.

Als hij, Jozef nu eens vlug naar Pilatus ging, om het dode lichaam van Jezus te vragen..... Hij had hier vlakbij Golgotha een tuin met een rotsgraf erin, waar nog nooit iemand in gelegen had.... Het was natuurlijk een waagstuk. Pilatus kon erg boos worden omdat hij opkwam voor een dode rebel. Maar, Jozef en meer mensen wisten, dat Pilatus tegen beter weten in, Jezus vanmorgen

veroordeeld had en niets meer moest hebben van de Farizeeërs en Schriftgeleerden, die hem hiertoe *'gedwongen'* hadden.

Dat het hele Sanhedrin erg boos op hem zou worden, daar was Jozef van overtuigd, maar daarom hoefde hij het nog niet te laten. Nu hij gezien had hoe Jezus gestorven was, was het zijn plicht om ervoor uit te komen, dat hij een volgeling van Jezus was....

Zo vlug hij kon ging Jozef van Arimathéa naar het paleis van stadhouder Pilatus. Pilatus had geen bezwaar om aan zijn verzoek tegemoet te komen. Maar, Pilatus kon niet geloven, dat Jezus al gestorven was. Het leek misschien zo, maar Pilatus wilde in dezen zekerheid hebben. Hij stuurde een boodschapper om de centurio op te halen en zo lang moest Jozef van Arimathéa wachten.

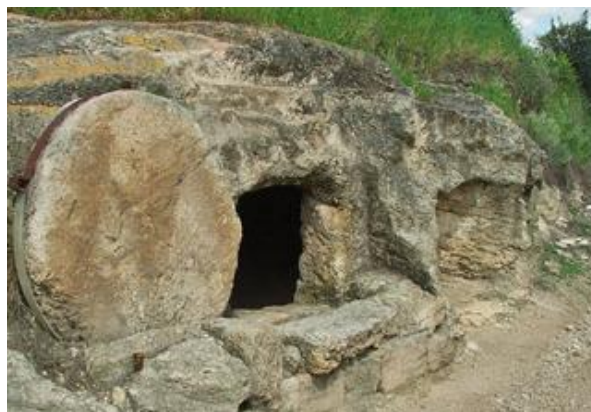
De boodschapper kwam nog precies op tijd en bracht het bevel van Pilatus over. Alleen de twee rebellen mochten op de kar weggebracht worden en het dode lichaam van Jezus moest tot nadere orders aan het kruis blijven hangen. En, de centurio moest ogenblikkelijk bij Pilatus komen om hem te vertellen of Jezus echt dood was, ja of nee.

De centurio begreep dat Pilatus bewijs wilde. Hij gaf een soldaat een wenk, die zijn speer pakte en die in de zij van Jezus lichaam stak. Er kwam bloed en water uit. Een duidelijk bewijs dat Jezus gestorven was....

Pas toen Pilatus het verslag van de centurio zwart op wit gelezen had, droeg hij het lijk van de Here Jezus over aan raadsheer Jozef van Arimathéa.

Jozef ging naar Golgotha, waar hij het lichaam van Jezus overnam van de soldaten. En zo, in de avond van het Paasfeest werd Jezus in het graf gelegd van Jozef van Arimathéa. Een grote begrafenis was het niet, daar in die donkere tuin bij het licht van de walmende fakkels. Geen muzikanten, die rouwmuziek speelden, geen klaagvrouwen, die hun tranen in flesjes opvingen. Jozef was er natuurlijk en misschien een paar van zijn bedienden. En een paar vrouwen, die de hele lange dag bij het kruis hadden gestaan. Zij hielpen nu om het bloed van het dode lichaam te wassen en wikkelde het in doeken.

Maar toch werd het nog een rijke begrafenis. Niet alleen om het graf, dat in de rots uitgehouwen was, zo groot was, dat je er gemakkelijk rechtop in kon staan.

Er was nog iemand die de rabbi van Nazareth de laatste eer wilde bewijzen en zijn naam en zijn ambt voor hem overhad. Dat was de wetgeleerde Nikodémus. Hij stond in hoog aanzien bij het volk. Hij was al een man op leeftijd. Nu, na de dood van Jezus wilde hij openlijk ervoor uitkomen, dat hij een volgeling van Jezus was. Niet stil en in het verborgene was hij bij deze nachtelijke begrafenis. Zijn slaven droegen een poedermengsel van meer dan dertig pond geurige zalf, die gemaakt was van mirre en aloë.

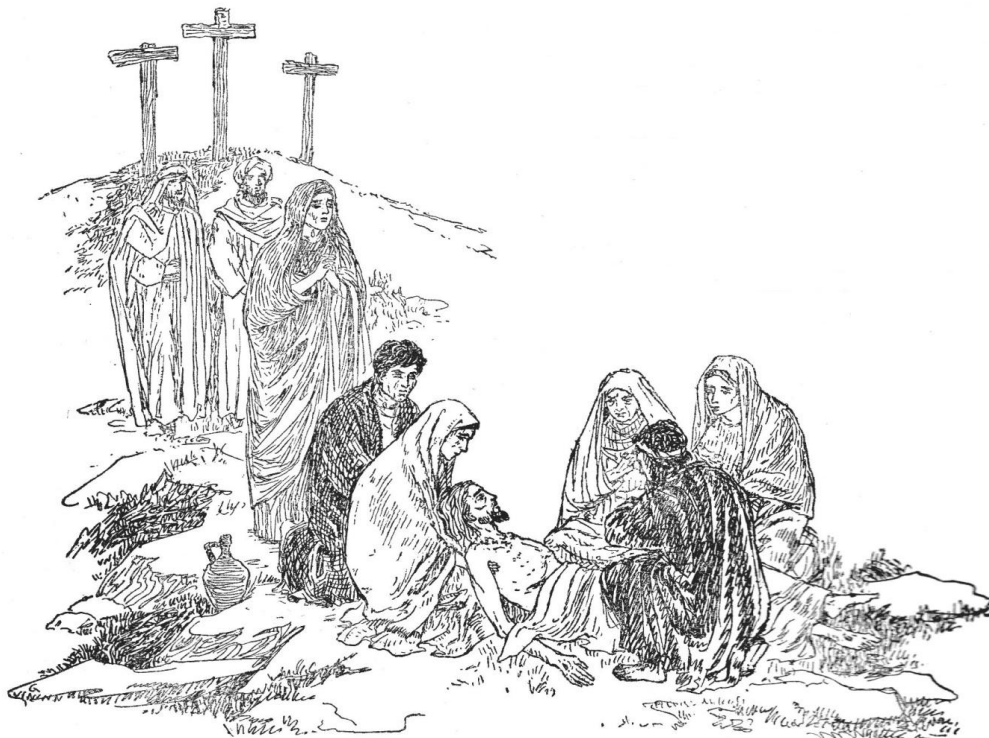
Met grote zorg wikkelden ze Jezus' lichaam in dure linnen doeken, waartussen het mengsel van kruiden werd gestrooid. Toen alles klaar was, legden ze hem heel voorzichtig in het graf. Een zware steen kwam voor de opening. Daarna gingen ze allemaal hun eigen wegen, zeer bedroefd, ja verslagen. Maar wel dankbaar, dat ze dit nog voor hun Meester hadden mogen doen.

Ze moesten zich haasten om nog voor de sabbat thuis te zijn. Dit jaar zouden ze het Paasfeest aan hun neus voorbij moeten laten gaan. Ze waren met een dode in aanraking geweest, ze waren onrein. Ze mochten nu niet het pascha vieren.

In andere omstandigheden hadden ze dit vreselijk gevonden. Nu waren andere zaken veel belangrijker. Volgend jaar werd het wel weer Pasen, maar Jezus kwam niet terug....

Hoe moest het nu verder met hen? Hoe verder leven zonder Jezus, zonder zijn liefde, zonder zijn troost, zonder zijn woorden?

De vrouwen spraken met elkaar af dat ze nog één keer naar Jezus' graf zouden gaan, in de vroege ochtend na de sabbat. En dat zou dan het laatste zijn, het allerlaatste....

Met grote zorg wikkelden ze Jezus' lichaam in dure linnen doeken.

Diezelfde avond nog, terwijl ze de paasmaaltijd aten, hoorden de overpriesters en de Farizeeërs wat er in de tuin van Jozef van Arimathéa was gebeurd. Ze werden des duivels, zo kwaad! Direct na twaalven, toen ze weer naar buiten mochten, kwamen ze bij elkaar in één van de bijgebouwen van de tempel. Twee hoge raadsheren, hun collega's, hadden de partij van die Nazarener gekozen. Wat was dit verschrikkelijk! Ach, die Jozef en die Nikodémus waren altijd al niet te vertrouwen geweest. Ze hadden het kunnen weten. Maar dat nu hun plannen mislukt waren, dat was nog veel erger. Wat moesten ze doen?

Plotseling dachten ze aan wat Jezus gezegd had over de tempel. Had hij daarmee zijn eigen lichaam bedoeld? Dat hij na drie dagen uit de dood zou opstaan? Vanmorgen hadden ze die gedachte zeer beslist weggewuifd. Net gedaan alsof ze het niet begrepen, maar nu het was duidelijk. Jezus bedoelde met deze woorden: *'de-tempel-van-zijn-lichaam'*.

Hij zou weer opstaan uit de dood.... Maar dat kon niet! Dat mocht niet!

Hij was de Messias niet.... Maar Lazarus had hij wel opgewekt uit het graf....

Als zijn leerlingen nu eens stiekem zijn lijk gingen verstoppen, dat zou bij het gewone volk een grote opschudding kunnen veroorzaken. Wanneer zelfs hun collega's de raadsheren Jozef en Nikodémus zich lieten verleiden om hem te begraven, wat zou er met het gewone volk dan wel niet kunnen gaan gebeuren?

Ze moesten naar Pilatus! Nu dadelijk. Het was wel sabbat, maar nood breekt wet. Dit was te belangrijk om er geen werk van te maken....

Het was de schuld van de stadhouder! Hoe had hij ooit het lijk van zo'n rebel vrij kunnen geven? Van iemand die zoveel volgelingen had! Maar, het was nog niet te laat! Wanneer er nu ogenblikkelijk een wachtpost bij het graf kwam, dan zou alles nog goed komen.

Ze werden direct bij Pilatus toegelaten en vroegen: 'Heer, wij willen u iets vragen. Toen die bedrieger Jezus nog leefde, heeft hij gezegd: *'Drie dagen na mijn dood zal ik opstaan uit de dood.'* Wilt u daarom opdracht geven om het graf drie dagen lang te bewaken? Anders komen zijn leerlingen het lichaam stelen en dan zeggen ze tegen het volk: 'Jezus is opgestaan uit de dood!' En daarmee zullen ze het volk nog erger bedriegen dan Jezus al deed.'

Pilatus voelde het verwijt in deze eerbiedige vraag: hij had het lichaam van Jezus nooit mogen afstaan aan Jozef van Arimathéa. Maar wie kon ooit zo iets zots bedenken. Een gekruisigde die opstond uit zijn graf. Daar moest je een Jood voor zijn, om zoiets te geloven. Maar ook deze keer zou hij hen hun zin geven. Hij wilde niet dat na de dood van deze rabbi Jezus, er nog meer onrust onder het volk zou komen.

Hij antwoordde: 'Jullie krijgen soldaten mee om het graf te bewaken. Doe verder zelf wat jullie nodig vinden.'

Zo vlug ze konden gingen deze vrome mannen met de wachtsoldaten naar de tuin van Jozef van Arimathéa. Gelukkig, de steen lag nog voor de opening van het graf. Niemand was erbij geweest. Nu hoefden ze niet meer bang te zijn, dat er iets zou gebeuren met het lichaam van Jezus! Met hulp van de soldaten spanden ze een koord om de steen en plakten die vast met zachte zegelwas. Daar drukten ze voorzichtig het keizerlijke zegel in. Meer hoefden ze niet te doen. Door dit simpele koord en dit belangrijke zegel was dit graf het eigendom van de keizer in Rome geworden. Elk mens die dit zegel verbrak was de dood schuldig. Ja, hier stond de doodstraf op.

Trouwens, niemand zou het durven wagen om dit graf open te breken, met deze Romeinse wacht ervoor. Een commandant met zestien soldaten, die dag en nacht de wacht hielden. Ze konden gerust zijn.

Nog één keer zeiden ze tegen de soldaten dat ze zeer oplettend wacht moesten houden. Wanneer het lichaam van deze rebel gestolen zou worden....? Dat was nu hun verantwoordelijkheid!

Ze konden tevreden zijn, deze vrome mannen van het Sanhedrin. Jezus was dood en over een paar dagen was het volk hem vergeten. Zo gaat dat.

Het was allemaal niet gemakkelijk geweest en met deze begrafenis in de tuin van Jozef, had alles ook nog kunnen mislukken. Maar gelukkig, uiteindelijk was alles toch nog goed gekomen. En wie zou ooit kunnen zeggen voor welke rampen zij het land Israël en zijn bevolking behoed hadden?

De vrome mannen van het Sanhedrin, zij beseften niet dat God op deze dag ook hen gebruikt had om Zijn heilsplan uit te voeren. Dat zij met het keizerlijk zegel op het graf alle mensen van alle tijden op deze wereld bewezen, dat Jezus in waarheid gestorven en begraven was.

En dat zijn opstanding uit de dood een Goddelijk wonder was.

